

Arrest

nr. 339 422 van 13 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 18 november 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 november 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 19 januari 2017 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Tegen deze beslissing stelde verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verzoeker diende op 16 januari 2023 voor het eerst een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische geregistreerde partner. Op 20 juni 2023 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoeker diende op 28 augustus 2023 voor de tweede keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van zijn Belgische geregistreerde partner. Op 15 februari 2024 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Tegen deze beslissingen stelde verzoeker geen beroep in bij de Raad.

Verzoeker dient op 8 april 2024 voor de derde keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, wederom in functie van zijn Belgische geregistreerde partner. De gemachtigde neemt op 7 oktober 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.04.2024 werd ingediend door:

*Naam: A. (...)
Voorna(a)m(en): O. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische geregistreerde partner D. (...) Z. (...) ((...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Om toepassing te kunnen maken van art. 40ter, dient betrokkene vooreerst aan de binnenkomstvoorwaarden te voldoen overeenkomstig art. 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een Belg doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016).

Uit nazicht van het dossier blijkt dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de DVZ op 19.01.2017 (Bijlage 13sexies), gekoppeld aan een terugkeerbesluit (Bijlage 13 dd 19.01.2017), en aan betrokkene betekend in de gevangenis van Antwerpen op 19.01.2017. Dit inreisverbod werd aan betrokkene opgelegd voor een periode van 3 jaar voor feiten van openbare orde. Het werd noch opgeschort noch opgeheven. Zoals gesteld in de weigeringsbeslissing dd 15.02.2024, genomen voor de vorige aanvraag gezinshereniging dd 28.08.2023 van de betrokkene, zijn de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief. Een weigering van een verblijfsaanvraag op basis van art. 3, eerste lid 9° VW kan dus nog wel degelijk genomen worden.

Immers, betrokkene gaf nog steeds geen gevolg aan de beslissing tot terugkeer gekoppeld aan het inreisverbod (bijlage 13sexies dd 19.01.2017), grond van weigeringbeslissing dd 20.06.2023 van de aanvraag gezinshereniging dd 16.01.2023 van de betrokkene. In casu blijkt uit het administratief dossier dat sedert hem het voormeld inreisverbod werd betekend hij België nog steeds niet verlaten heeft. Zo werd hij op 04.05.2018, 03.09.2018, 06.04.2019 en 15.07.2019 door de politie van Antwerpen gecontroleerd. Op 20.12.2021 meldde hij zich bij de gemeente Stabroek teneinde er een verklaring van wettelijke samenwoning met de voormelde referentiepersoon af te leggen. Betrokkene legt geen stukken voor waaruit moet blijken dat hij gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod dat hem op 19.01.2017 werd betekend.

Er kan dus niet blijken dat betrokkene het inreisverbod heeft gerespecteerd. Betrokkene kreeg het inreisverbod met terugkeerbesluit opgelegd, gaf er geen gevolg aan, wat dus geenszins zou impliceren dat het inreisverbod niet geldig is. De termijn van het inreisverbod begint pas te lopen als de betrokkene daadwerkelijk gevolg heeft gegeven aan het terugkeerbesluit en dus vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België en bij uitbreiding Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami, hof van Justitie D-225/16 van 26.07.2017). Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan voormeld inreisverbod en dient hij de Schengenzone te verlaten, minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren. Het feit dat een derdelander het Schengengrondgebied niet heeft verlaten impliceert geenszins dat er geen rekening zou mogen gehouden worden met het inreisverbod bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag (RvV 23 juli 2024, arrest nr. 310 440). Uit het bovenstaande volgt dus dat het inreisverbod aldus heden geldig is. Er blijkt nergens uit het dossier dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het

bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van diezelfde wet.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 20.12.2021 een verklaring van wettelijke samenwoning ter registratie heeft neergelegd met de referentiepersoon, met andere woorden na het nemen van het inreisverbod. De registratie daarvan geschiedde op 24.11.2022 t.g.v. een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen.

Dit geregistreerd partnerschap geeft niet automatisch recht op verblijf aan betrokkene. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn wettelijk samenwonende partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken. De medische toestand van de referentiepersoon zoals besproken in de weigeringsbeslissing dd 20.06.2023 werd tot op heden nog steeds niet geactualiseerd. Echter, op basis van de toegevoegde stukken bij de huidige aanvraag gezinshereniging kan wel blijken dat de medische problematieken een gunstige evolutie kennen. Immers, daar waar mevrouw D. (...) bij de aanvraag dd 16.01.2023 nog invaliditeitsuitkeringen voorlegde, voegt zij heden een contract voor onbepaalde duur voor bij werkgever (...) NV, met loonfiches waaruit blijkt dat zij zelfstandig bestaansmiddelen verwerft die ruim boven het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie liggen. Mevrouw betreft bovendien een sociale woning zodat haar huurprijs wordt aangepast aan haar huidig inkomensniveau.

Noch uit het administratief dossier, noch uit de voorgelegde stukken, blijkt verder dat er een afhankelijkheidsband van de betrokkene t.o.v. de referentiepersoon is vast te stellen. Kortom, het is redelijk te stellen dat zowel mijnheer als mevrouw voldoende zelfredzaam zijn, dat de ene partner niet de persoonlijke verzorging van de andere behoeft om in zijn of haar noden te kunnen voorzien, waardoor zij in afwachting van de afloop van het inreisverbod, een lange afstandsrelatie kunnen onderhouden.

Het verblijf van de referentiepersoon in België komt niet in het gedrang. Als volwassenen staat het betrokkene en de referentiepersoon vrij een verschillende verblijfplaats te kiezen en zelfstandig hun (gezins)leven verder uit te bouwen en daarbij op een andere manier goede contacten te onderhouden met elkaar (via klassieke en/of sociale media of via occasionele bezoeken van de referentiepersoon aan betrokkene in het buitenland). Voor zover betrokkene en de referentiepersoon verkiezen wel degelijk een gemeenschappelijk gezinsleven te willen leiden, terwijl het strikt genomen niet hoeft gezien er van een buitengewone afhankelijkheid geen sprake is, kunnen zij natuurlijk ook elders dit gezinsleven verder zetten. Nergens uit de aanvraag of het administratief dossier blijken er hinderpalen te zijn, die een mogelijks gezinsleven in het buitenland in de weg zouden staan. Dat is de keuze die betrokkene en de referentiepersoon samen kunnen maken.

Uit het onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen de betrokkene en de referentiepersoon kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes partner ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Het bestaan van dit inreisverbod, hetwelke nog steeds van kracht is, samen met de gevoerde analyse van de afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en referentiepersoon, rechtvaardigt dat de aanvraag als familielid van een Belgische onderdaan, overereenkomstig art. 40ter, niet ten gronde wordt behandeld. De aanvraag is door het bestaan van dit inreisverbod eigenlijk onontvankelijk. Het afgeleid verblijfsrecht achtten wij evenmin van toepassing. Betrokkene wordt verzocht eerst gevolg te geven aan het terugkeerbesluit met inreisverbod opdat hij nadien zijn recht op gezinshereniging zou kunnen laten gelden. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging te doen, zo lang het inreisverbod van kracht is.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie

wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging conform artikel 40ter Vw. niet in aanmerking kan genomen worden aangezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 3 jaar, betekend op 19 januari 2017.

Verweerder is immers van oordeel dat een definitief en geldend inreisverbod verhindert dat een latere verblijfsaanvraag, ingediend op het Belgische grondgebied, in aanmerking wordt genomen en dat bij gebreke aan een aanvraag tot opheffing of intrekking ervan, geen verblijfsaanvraag kan worden ingediend.

Dat het inreisverbod van 3 jaar dat aan verzoeker betekend werd op 19 januari 2017 bovendien nog niet verstreken zou zijn nu, nu verzoeker België niet zou verlaten hebben en de termijn van het inreisverbod pas begint te lopen indien de betrokkene daadwerkelijk het Schengengrondgebied heeft verlaten.

Dat vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoeker eerder op 28 augustus 2023 reeds een aanvraag heeft gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn Belgische partner.

Deze aanvraag werd afgewezen bij beslissing dd. 15 februari 2024 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten en dit enkel en alleen omwille van de reden dat de referentiepersoon niet beschikte over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen.

Dat verweerder in deze eerdere beslissing met geen woord gerept heeft over het inreisverbod van 19 januari 2017 en er klaarblijkelijk in 2023 geen enkel probleem bestond dat een inreisverbod aan verzoeker betekend werd.

Meer nog, de aanvraag werd in overweging genomen en ten gronde bestudeerd en afgewezen wegens het niet vervullen van een grondvoorwaarde voor gezinshereniging.

Verweerder kan thans dan ook geenszins voorhouden dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker niet ten gronde kan worden onderzocht omwille van het bestaan van een inreisverbod, wanneer hij reeds eerder de aanvraag van verzoeker wél ten gronde onderzocht heeft.

Door de eerdere beslissing van 15 februari 2024 wel ten gronde te onderzoeken, heeft verweerder aanvaardt dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging kan indienen terwijl een inreisverbod werd uitgevaardigd, zodat verweerder zich thans hierop niet meer dienstig kan beroepen.

Door de aanvraag van verzoeker niet ten gronde te beoordelen, schendt verweerder dan ook artikel 40ter Vw. en dient deze vernietigd te worden.

2.1.2.

Minstens kan verweerder geenszins gevoldg worden waar hij stelt dat het inreisverbod van 19 januari 2017 ten aanzien van verzoeker nog steeds geldt, aangezien verzoeker het grondgebied niet zou verlaten hebben.

Verzoeker zou immers te Antwerpen aangetroffen zijn in de periode mei 2018 – juli 2019 en zou verzoeker zich in december 2021 gemeld hebben bij de gemeente Stabroek met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met zijn huidige partner.

Dat verzoeker minstens in de periode juli 2019 – december 2021 nergens in België te bekennen was en hij bijgevolg mogelijks het Schengengrondgebied verlaten had, waardoor het inreisverbod in werking is getreden.

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn arrest C-225/16 Ouhrami van 26 juli 2017 immers de draagwijdte van een inreisverbod, opgelegd in uitvoering van de Terugkeerrichtlijn. Meer bepaalde oordeelde het Hof dat de looptijd van een inreisverbod ingaat vanaf de datum waarop de vreemdeling het grondgebied van de lidstaat daadwerkelijk verlaten heeft :

“41. Zoals de advocaat-generaal immers in wezen heeft opgemerkt in punt 49 van haar conclusie, zou, indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht.

42 De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

43 Artikel 3, punt 6, van richtlijn 2008/115 omschrijft „inreisverbod” als „een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”. Laatstbedoeld besluit is in artikel 3, punt 4, van deze richtlijn gedefinieerd als „ de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld”.

44 Ingevolge artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gaat het terugkeerbesluit gepaard met een inreisverbod indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

45 Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „ inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „ terugkeer zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

46 Voor deze vaststelling is steun te vinden in de opzet van richtlijn 2008/115.

47 In dit verband moet erop worden gewezen dat in deze richtlijn - blijkens de in de punten 43 en 44 van dit arrest aangehaalde bepalingen, alsmede blijkens met name overweging 6, artikel 6, leden 1 en 6, artikel 8, leden 1 en 3, artikel 11, lid 3, eerste alinea, en artikel 12, lid 1, ervan - een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds het terugkeerbesluit en het eventuele verwijderingsbesluit en anderzijds het inreisverbod.

48 Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 1, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast.

49 Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.”

Uit dit arrest blijkt dat een inreisverbod rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan de terugkeerbeslissing en de betrokkene het Schengengrondgebied verlaten heeft.

Aangezien verzoeker gedurende anderhalf jaar niet aangetroffen werd in België, heeft hij mogelijks het Schengengrondgebied verlaten en is het inreisverbod inmiddels verstreken.

Dat verweerder evenwel zonder enig nader onderzoek en/of het uitnodigen van verzoeker om bewijzen voor te leggen van het verlaten van het Schengengrondgebied een beslissing genomen heeft waarbij de aanvraag gezinshereniging van verzoeker niet ten gronde wordt onderzocht wegens een hangend inreisverbod.

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze gehandeld heeft en er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.1.3.

Dat het bovendien geenszins redelijk is om de aanvraag gezinshereniging van verzoeker met een Belgische onderdaan te weigeren wegens een hangend inreisverbod van 3 jaar dat werd afgeleverd begin 2017, zijnde bijna 8 jaar geleden.

Op deze wijze wordt verzoeker levenslang veroordeeld en maakt de duur van het inreisverbod de facto niet uit.

Dat het nadeel dat verzoeker en zijn Belgische partner hierdoor ondervinden dan ook totaal buitensporig is en volstrekt onredelijk, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Dat de bestreden beslissing bijgevolg een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel door verzoekers aanvraag gezinshereniging met een Belg niet in aanmerking te nemen wegens een inreisverbod dat slechts nog een zestal maanden geldt.

2.1.4.

Dat verweerder bovendien geenszins op rekening heeft gehouden met alle relevante elementen in het licht van artikel 40ter Vw.

Dat artikel 40ter Vw. het volgende bepaalt :

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° (...);

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. (...).”

Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) heeft betrekking op het burgerschap van de Unie (met inbegrip van de rechten en plichten verbonden aan deze hoedanigheid).

Reeds in het arrest Ruiz Zambrano heeft het Hof van Justitie een uitlegging gegeven over de toepassing van het voormelde artikel 20 van het VWEU.

Het Hof zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd.

Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, K.A. e.a., ptn. 51 en 52; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 63; HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, ptn. 43 en 44).

Daarbij heeft het Hof aangegeven dat het weliswaar een zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het voormelde artikel 20 (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, K.A. e.a., pt. 54; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 76).

Uit de relevante parlementaire voorbereidingen blijkt dat de Belgische wetgever met artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (dat in wezen niet verschilt van het artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vw.) specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof (o.m. in het arrest Ruiz Zambrano) inzake het afgeleid verblijfsrecht dat in bijzondere gevallen ontleend kan worden aan artikel 20 van het VWEU (zie Parl.St. Kamer, 2010- 2011, nrs. 53443/17 en 53-443/18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6).

Bijgevolg bestaat er, zowel met betrekking tot artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet als met betrekking tot het inreisverbod waarop de bestreden weigeringsbeslissing steunt, een Unierechtelijk aanknopingspunt.

Aangezien de lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, pt. 87), dient het voormelde artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden uitgelegd in het licht van artikel 20 van het VWEU.

Daarbij moet ook de relevante rechtspraak van het Hof, die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 van het VWEU, in acht genomen worden. De nationale rechter moet immers, als gevolg van de in artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het

loyaliteitsbeginsel, rekening houden met de uniforme interpretatie die het Hof reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht.

De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift, zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, pt. 21) (zie RvV, nr. 251.317 dd. 22 maart 2021).

Volgens het Hof van Justitie verzet artikel 20 VWEU zich aldus tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij deze een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat t.a.v. de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd werd (HvJ, K.A. e.a. t. Belgische Staat van 8 mei 2018, nr. C-82/16) :

“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”

Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander middels een geldend inreisverbod de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.

2.1.5.

Dat verweerder bijgevolg grondig diende te onderzoeken of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn Belgische wettelijke partner.

Verweerder heeft zich in de bestreden beslissing evenwel beperkt tot het vermelden dat het louter bestaan van een wettelijke band niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinlid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen en volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden.

In casu zou niet blijken dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding die de afgifte van een verblijfsrecht aan verzoeker zou rechtvaardigen.

Verzoeker en zijn partner zouden allebei volwassen personen zijn die reeds jarenlang van elkaar hebben geleefd en er zou evenmin sprake zijn van een financiële afhankelijkheid. Bovendien zou de medische toestand van de referentiepersoon verbeterd zijn, aangezien er voorheen invaliditeitsuitkeringen werden uitbetaald terwijl de referentiepersoon thans aan het werk zou zijn.

Dat verweerder dan ook geenszins het dossier van verzoeker op een grondige wijze onderzocht heeft en zich dan ook beperkt heeft tot loutere stijlformules om de bestreden beslissing te motiveren.

Nergens blijkt dat ook daadwerkelijk werd overgegaan tot een ernstige afweging wat de verwijdering van verzoeker voor zijn partner zou teweegbrengen.

Het feit dat verzoekers partner thans werkt, impliceert geenszins dat er sowieso geen sprake is van een medische afhankelijkheid.

Dat verweerder ook dienaangaande geen verdere informatie heeft ingewonnen en de bestreden beslissing dan ook onvoldoende en op grond van een onvolledig dossier gemotiveerd is.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

Dat verweerder in de bestreden beslissing gebruik heeft gemaakt van stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen om zijn beslissing te motiveren en de bestreden beslissing dan ook een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder in casu een doorgedreven onderzoek, zoals voorgeschreven in het arrest K.A. heeft doorgevoerd.

Verweerder diende nochtans, in het licht van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet gelezen in overeenstemming met het Unierecht, het bestaan van een eventuele afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn Belgische partner op een zorgvuldige wijze te onderzoeken.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 40ter Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.

2.1.6.

Dat de bestreden beslissing poneert dat nergens uit het dossier zou blijken dat er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen verzoeker en zijn Belgische partner die de toekenning van een verblijfsrecht aan hem zou rechtvaardigen.

Echter werd aan verzoeker nooit gevraagd om stukken of documenten voor te leggen aan de hand waarvan deze afhankelijkheidsrelatie kan worden getoetst.

Ook in de bijlage 19ter van verzoeker werd nergens vermeld dat verzoeker (nog) bewijzen diende voor te leggen van een mogelijke bestaande afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en zijn partner, zodat verweerder

geenszins kan oordelen dat er in casu geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie zou bestaan wanneer aan verzoeker nooit gevraagd dergelijke bewijzen voor te leggen welke deze relatie zouden kunnen aantonen.

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze is tewerk gegaan en hij verzoeker diende uit te nodigen om eventuele bewijzen van een mogelijke afhankelijkheidsrelatie voor te leggen, aangezien dit relevant was bij de beoordeling van het dossier van verzoeker.

Door nooit aan verzoeker mee te delen dat hij dergelijke stukken diende te voor te leggen, heeft verweerder dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, nu hij geenszins op een correcte manier tot een feitenvinding kon overgaan bij gebrek aan documenten.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit nochtans voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Bovendien wordt door verweerder geen enkele motivering gegeven waarom verzoeker nooit verzocht werd voorgenoemde stukken over te maken, terwijl verweerder claimt wel een onderzoek gedaan te hebben naar het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie, doch zonder aan verzoeker de mogelijkheid te bieden dienaangaande documenten en/of informatie mee te delen om dit onderzoek correct en grondig te laten verlopen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar de artikelen 3, eerste lid, 9° en 40ter van de Vreemdelingenwet, dat de verblijfsaanvraag niet ten gronde kan worden behandeld omdat verzoeker niet aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet. Hij maakt immers het voorwerp uit van een inreisverbod van drie jaar, gekoppeld aan een terugkeerbesluit, waarvan niet is aangetoond dat hij hieraan gevolg heeft gegeven. Verweerder stelt daarnaast ook vast dat er tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon geen zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat waardoor aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Verzoeker diende voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in, teneinde zich bij zijn Belgische geregistreerde partner te vestigen met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De bepaling luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.”

Uit het geheel van de stukken blijkt dat aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd op 19 januari 2017 en hij op 8 april 2024 voor de derde keer om gezinshereniging heeft verzocht met zijn Belgische geregistreerde partner. Reeds in de eerste weigeringsbeslissing van 20 juni 2023, die nooit werd aangevochten, werd opgemerkt dat op verzoeker een inreisverbod rust waarvan hij niet aannemelijk maakt dat hij het reeds heeft uitgevoerd. Verweerder stelde in deze beslissing vast dat verzoeker dan ook niet aan de binnenkomstvoorwaarden van artikel 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet voldoet en dat er geen afgeleid verblijfsrecht aan verzoeker kan worden toegekend omdat er sprake zou zijn van een afhankelijkheidsband met de referentiepersoon die de referentiepersoon ertoe zou dwingen verzoeker te vervoegen indien hij het Schengengrondgebied zou moeten verlaten.

In de huidige bestreden beslissing weigert de gemachtigde wederom het verblijf omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod waardoor hij niet aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet. Daarbij wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 mei 2018 (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a. t. België, nr. C-82/16) en wordt gesteld dat er geen bijzondere band van afhankelijkheid werd aangetoond tussen verzoeker en zijn Belgische partner. Hierbij verwijst verweerder naar artikel 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet, hetgeen bepaalt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;”

Wat het eventuele afgeleide verblijfsrecht in hoofde van verzoeker, op grond van artikel 20 van het Verdrag betreffende Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), betreft, wordt in de beslissing gesteld dat uit het administratief dossier of de aangebrachte stukken niet blijkt dat er een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en de referentiepersoon bestaat die deze laatste ertoe zou dwingen om verzoeker te vergezellen naar zijn land van herkomst en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Verzoeker betoogt dat verweerder geen grondig en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar het bestaan van een eventuele afhankelijkheidsband in de zin van artikel 20 van het VWEU. Hij betoogt dat de bestreden beslissing beperkt blijft tot het vermelden dat het bestaan van een wettelijke band niet volstaat en dat volwassenen in principe in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden.

Betreffende het bestaan van een afhankelijkheidsband in de zin van het arrest van het Hof van Justitie *K.A. e.a. t. België*, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn wettelijk samenwonende partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken. De medische toestand van de referentiepersoon zoals besproken in de weigeringsbeslissing dd 20.06.2023 werd tot op heden nog steeds niet geactualiseerd. Echter, op basis van de toegevoegde stukken bij de huidige aanvraag gezinshereniging kan wel blijken dat de medische problematieken een gunstige evolutie kennen. Immers, daar waar mevrouw D. (...) bij de aanvraag dd 16.01.2023 nog invaliditeitsuitkeringen voorlegde, voegt zij heden een contract voor onbepaalde duur voor bij werkgever (...) NV, met loonfiches waaruit blijkt dat zij zelfstandig bestaansmiddelen verwerft die ruim boven het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie liggen. Mevrouw betreft bovendien een sociale woning zodat haar huurprijs wordt aangepast aan haar huidig inkomensniveau.

Noch uit het administratief dossier, noch uit de voorgelegde stukken, blijkt verder dat er een afhankelijkheidsband van de betrokkene t.o.v. de referentiepersoon is vast te stellen. Kortom, het is redelijk te stellen dat zowel mijnheer als mevrouw voldoende zelfredzaam zijn, dat de ene partner niet de persoonlijke verzorging van de andere behoeft om in zijn of haar noden te kunnen voorzien, waardoor zij in afwachting van de afloop van het inreisverbod, een lange afstandsrelatie kunnen onderhouden.

Het verblijf van de referentiepersoon in België komt niet in het gedrang. Als volwassenen staat het betrokkene en de referentiepersoon vrij een verschillende verblijfplaats te kiezen en zelfstandig hun (gezins)leven verder uit te bouwen en daarbij op een andere manier goede contacten te onderhouden met elkaar (via klassieke en/of sociale media of via occasionele bezoeken van de referentiepersoon aan betrokkene in het buitenland). Voor zover betrokkene en de referentiepersoon verkiezen wel degelijk een gemeenschappelijk gezinsleven te willen leiden, terwijl het strikt genomen niet hoeft gezien er van een buitengewone afhankelijkheid geen sprake is, kunnen zij natuurlijk ook elders dit gezinsleven verder zetten. Nergens uit de aanvraag of het administratief dossier blijken er hinderpalen te zijn, die een mogelijks gezinsleven in het buitenland in de weg zouden staan. Dat is de keuze die betrokkene en de referentiepersoon samen kunnen maken.

Uit het onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen de betrokkene en de referentiepersoon kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes partner ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.”

Verzoeker betoogt dat het feit dat zijn partner intussen weer aan het werk is, niet impliceert dat er geen sprake kan zijn van medische afhankelijkheid. Hij verwijt verweerder hieromtrent geen bijkomende informatie te hebben ingewonnen. Er werd aan verzoeker nooit gevraagd om stukken of documenten voor te leggen aan

de hand waarvan deze afhankelijkheidsband kan worden getoetst. Ook de bijlage 19ter maakt hiervan geen melding, zodat verweerder onmogelijk kan beoordelen of er in casu een bijzondere afhankelijkheidsband in de zin van het arrest van het Hof van Justitie *K.A. e.a. t. België* bestaat.

De Raad volgt de partijen dat in casu inderdaad dient te worden onderzocht of er tussen verzoeker, die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, en zijn Belgische partner een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoeker, ondanks dit inreisverbod, een verblijfsrecht dient te worden toegekend om te vermijden dat aan de (statische) Unieburger het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd (cf. HvJ 8 mei 2018, *K.A. e.a.*, nr. C-82/16, §57). In de bestreden beslissing wordt de zogeheten *K.A.-afhankelijkheidstoets* doorgevoerd, waarbij wordt besloten dat er geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij oppert dat de bijlage 19ter van 8 april 2024 nergens vermeldt dat hij bewijsstukken had moeten aanleveren betreffende de afhankelijkheidsband, zoals bedoeld in het arrest *K. A. e.a.* van het Hof van Justitie. Echter blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds eerder op 20 juni 2023 een weigeringsbeslissing ontving inzake een aanvraag gezinshereniging met dezelfde Belgische referentiepersoon en die grotendeels was gesteund op dezelfde weigeringsmotieven, namelijk het feit dat verzoeker niet aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet omdat op hem een inreisverbod rust en dat er aan hem geen afgeleid verblijfsrecht in de zin van het arrest van het Hof van Justitie *K.A. e.a. t. België* moet worden toegekend. Verzoeker kan geen abstractie maken van het feit dat verweerder reeds eerder de *K.A.-afhankelijkheidstoets* heeft doorgevoerd, waarbij werd besloten dat er ook toen geen sprake was van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Aldus was het in hoofde van verzoeker minstens enigszins voorzienbaar dat er bewijsstukken met betrekking tot de zogeheten '*K.A.-toets*' vereist waren. Van verzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij kennis had van het standpunt van de gemachtigde en dus van de vereiste om een afhankelijkheidsband in de zin van de *K.A.-rechtspraak* van het Hof van Justitie aan te tonen om in aanmerking te komen voor een 'afgeleid' verblijfsrecht, waardoor hij hierop had kunnen anticiperen in het kader van zijn aanvraag van 8 april 2024. Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat niet blijkt welk belang verzoeker bij deze kritiek heeft, nu hij niet aanduidt welke bijkomende stukken hij nog had kunnen voorleggen die het bestaan van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie zouden aantonen. Verzoeker brengt evenmin dergelijke stukken bij in het kader van de huidige procedure.

Verder kan verweerder worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing uiteenzet dat het gegeven dat de medische problematiek van de referentiepersoon een gunstige evolutie kent, een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie in de zin van het arrest van het Hof van Justitie *K.A. e.a. t. België*. Enerzijds motiveert verweerder dat de medische situatie van de referentiepersoon door verzoeker nog steeds niet wordt verduidelijkt. Anderzijds merkt verweerder op dat de referentiepersoon niet langer invalide is maar intussen wel weer aan het werk is, hetgeen op een gunstig verloop wijst. Verzoeker slaagt er niet in dit motief, dat de Raad geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voorkomt, te ontkrachten.

Waar verzoeker voorhoudt dat verweerder zijn verblijfsaanvraag niet mocht weigeren omwille van het bestaan van een inreisverbod omdat hij eerder verzoekers tweede verblijfsaanvraag heeft geweigerd omwille van het gebrek aan voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon, kan hij niet worden gevolgd. Vooreerst motiveert verweerder in de huidige bestreden beslissing terecht dat "*Zoals gesteld in de weigeringsbeslissing dd 15.02.2024, genomen voor de vorige aanvraag gezinshereniging dd 28.08.2023 van de betrokkene, zijn de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief. Een weigering van een verblijfsaanvraag op basis van art. 3, eerste lid 9° VW kan dus nog wel degelijk genomen worden*". Verzoeker weerlegt dit motief niet. Verder toont verzoeker niet aan uit welke rechtsbepaling volgt dat verweerder, na een eerste verblijfsaanvraag te weigeren omwille van het bestaan van een inreisverbod en een tweede verblijfsaanvraag te weigeren omwille van een gebrek aan de vereiste bestaansmiddelen, een derde verblijfsaanvraag niet meer zou mogen weigeren omdat het inreisverbod, waarvan sprake in de eerste weigeringsbeslissing, nog steeds bestaat. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het verweerder niet zou zijn toegelaten om twee navolgende verblijfsaanvragen, ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon, op twee aparte rechtsgronden te weigeren.

Vervolgens bekritiseert verzoeker het motief van de bestreden beslissing dat het inreisverbod nog steeds van kracht zou zijn. Hij betoogt dat hij minstens in de periode juli 2019 – december 2021 nergens in België te bekennen was waardoor hij "*mogelijks het Schengengrondgebied verlaten had*". Aangezien hij gedurende anderhalf jaar "*mogelijks het Schengengrondgebied [heeft] verlaten*" is het inreisverbod inmiddels al verstreken. Verzoeker voegt hieraan toe dat verweerder hem minstens had moeten uitnodigen bewijzen voor te leggen dat hij het Schengengrondgebied daadwerkelijk reeds heeft verlaten.

In de bestreden beslissing wordt aangaande het inreisverbod gemotiveerd als volgt:

“Immers, betrokkene gaf nog steeds geen gevolg aan de beslissing tot terugkeer gekoppeld aan het inreisverbod (bijlage 13sexies dd 19.01.2017), grond van weigeringbeslissing dd 20.06.2023 van de aanvraag gezinshereniging dd 16.01.2023 van de betrokkene. In casu blijkt uit het administratief dossier dat sedert hem het voormeld inreisverbod werd betekend hij België nog steeds niet verlaten heeft. Zo werd hij op 04.05.2018, 03.09.2018, 06.04.2019 en 15.07.2019 door de politie van Antwerpen gecontroleerd. Op 20.12.2021 meldde hij zich bij de gemeente Stabroek teneinde er een verklaring van wettelijke samenwoning met de voormelde referentiepersoon af te leggen. Betrokkene legt geen stukken voor waaruit moet blijken dat hij gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod dat hem op 19.01.2017 werd betekend.

Er kan dus niet blijken dat betrokkene het inreisverbod heeft gerespecteerd. Betrokkene kreeg het inreisverbod met terugkeerbesluit opgelegd, gaf er geen gevolg aan, wat dus geenszins zou impliceren dat het inreisverbod niet geldig is. De termijn van het inreisverbod begint pas te lopen als de betrokkene daadwerkelijk gevolg heeft gegeven aan het terugkeerbesluit en dus vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België en bij uitbreiding Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami, hof van Justitie D-225/16 van 26.07.2017). Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan voormeld inreisverbod en dient hij de Schengenzone te verlaten, minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren. Het feit dat een derdelander het Schengengrondgebied niet heeft verlaten impliceert geenszins dat er geen rekening zou mogen gehouden worden met het inreisverbod bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag (RvV 23 juli 2024, arrest nr. 310 440). Uit het bovenstaande volgt dus dat het inreisverbod aldus heden geldig is. Er blijkt nergens uit het dossier dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van diezelfde wet.”

Het betoog van verzoeker is niet ernstig te noemen. Op basis van de stukken van het administratief dossier kon verweerder immers terecht besluiten dat niets erop duidt dat verzoeker sinds het moment dat aan hem een inreisverbod werd opgelegd, het grondgebied van de Schengenlidstaten ook daadwerkelijk verlaten heeft. Verzoeker brengt geen stukken of elementen aan die het tegendeel bewijzen. Met zijn louter algemeen betoog dat hij niet in België werd aangetroffen tussen 2019 en 2021 en dat hij dus “mogelijks” het Schengengrondgebied in die tijd heeft verlaten, komt verzoeker geenszins tegemoet aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Hij brengt geen enkel concreet bewijs bij waaruit blijkt dat hij een passend gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat hem in 2017 werd opgelegd. Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat verzoeker zelf te kennen geeft ‘mogelijks’ gedurende twee jaar niet aanwezig te zijn geweest in België, terwijl het opgelegde inreisverbod een duurtijd van drie jaar heeft. Aldus blijkt niet welk belang verzoeker bij zijn kritiek kan laten gelden. Het weze herhaald dat verzoeker ook hier niet uiteenzet welke documenten of bewijsstukken hij had kunnen aanvoeren indien verweerder hem had verzocht om bijkomende bewijzen inzake het opvolgen van het inreisverbod voor te leggen.

Waar verzoeker op algemene wijze aanvoert dat het geenszins redelijk is om zijn aanvraag gezinshereniging te weigeren louter omwille van een hangend inreisverbod van drie jaar dat hem werd afgeleverd in 2017, hetgeen intussen acht jaar geleden is, slaagt hij er niet in een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk te maken. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, quod non in casu.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinslevens', noch het begrip privélevens definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinslevens betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privélevens een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinslevens of van een privélevens of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Zoals voorafgaandelijk uiteengezet, is verzoeker de wettelijke partner van een Belgische dame en wonen zij al jaren samen, zodat verzoeker en zijn partner zonder enige twijfel een gezin vormen.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinslevens te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de partner is van een Belg en hij al jaren samenwoont met haar.

Dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker van zijn partner zal worden gescheiden en deze dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging in hoofde van verzoeker te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden."

3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privélevens, zijn familie- en gezinslevens, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinslevens, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinslevens dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinslevens dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinslevens aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinslevens door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestaan van een gezinsleven tussen betrokkenen wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

De bestreden beslissing maakt geen einde aan een bestaand recht op verblijf en betreft aldus in wezen een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Allereerst dient te worden gesteld dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing wijzigt zijn verblijfstoestand niet en kan derhalve niet worden beschouwd als een inmenging in zijn privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen.

Tevens moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker wist, op het ogenblik dat een gezinsleven met zijn partner werd opgestart in België, dat hij niet tot een verblijf in het Rijk was toegelaten en dat er geen garantie was dat hij in het Rijk zou kunnen blijven. Ook zijn partner moest zich hiervan bewust geweest zijn. In deze gevallen kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden geoordeeld dat artikel 8 van het EVRM een beletsel zou vormen om te weigeren om een verblijfsaanvraag in te willigen. Er blijkt niet dat dergelijke omstandigheden in casu bestaan. Verzoeker maakt ook niet

aannemelijk dat hij enkel een gezinsleven in België kan hebben met zijn Belgische partner en dat een gezinsleven elders niet mogelijk zou zijn. Verzoeker toont met zijn theoretische beschouwingen ook niet aan dat enig aspect van zijn gezinsleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, door de bestreden beslissing ernstig in het gedrang wordt gebracht.

In voorliggende zaak kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die kon verhinderen dat de bestreden beslissing werd genomen. De bestreden beslissing bevat overigens geen verwijderingsmaatregel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN